

det Staten, som tog Styret over det hele, Kongen blev Biskop, og Staten tog alt ogsaa Kirkens Midler. Midlerne ere nu Statens, men om den vil overdrage dem til Kirken igen til særlig Bestyrelse, er en anden Sag. Det kan man jo altid tale om ligesom ogsaa om, hvorvidt Kirken skal have en Repræsentation. Skal der strides derom, maa man dele sig i to Lejre, enten holde med Kirken eller med Staten. At Kommunerne skulde have Krav paa at beholde disse Indtægter hos sig, og at de ikke maa anvendes andetsteds, kan jeg ikke gaa ind paa. Folketinget har ogsaa tidligere sagt, at det er Statsmidler, som kunne inddrages af Statskassen. At den saa lønner Præsterne, er en Ting for sig.

Ellinger: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende Ændringsforslaget under Nr. 128, som er stillet af den højtærede Minister og tiltraadt af Udvalget. Det angaar Pension til den til Efteraaret afgaaende Inspektør ved polyteknisk Læreanstalt. I Anmærkningerne til Betænkningens Nr. 160 har Ministeriet udtalt, at Ret og Billighed talte for, at man gav denne Mand en noget større Anciennitet. Dette udvikles nærmere og slutter med, at man finder en vis Ordning passende. I Henhold dertil er der saa stillet Ændringsforslag. Det forekommer mig nu lidt tvivlsomt, om denne Pension, som foreslaas for den paagældende Embedsmand virkelig kan siges at være rigtig passende. Polyteknisk Læreanstalt har jo i Størstedelen af indeværende Aarhundrede indtaget en underlig Stilling som et Slags Appendiks til Universitetet. Indtil Lønningssloven af 1894 var der egentlig ved Læreanstalten to Klasser af Lærere; den finere Gruppe bestod af Universitetsprofessorerne af det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet, som vare forpligtede til at holde Forelæsninger ved Læreanstalten og den anden af de ved selve Læreanstalten ansatte Lærere. At det virkelig kan siges, at der saaledes var en Slags Lærere af 2den Klasse, var ganske klart for dem, der kendte Forholdene nærmere. Alene deres Lønningsforhold vare i sin Tid temmelig usle, i alt Fald for de flestes Vedkommende. Inspektøren ved Læreanstalten har delt Skæbne med denne Gruppe, ellers vilde det sikkert have været utænkeligt, naar henses til hans Stillings Betydning, ikke at lade ham faa kongelig Ansættelse tidligere. Manden er 71 Aar og tager sin Afsked til Efteraaret efter 40 Aars Virksomhed. Her foreslaas det, at han skal

have sin Pensionsanciennitet beregnet til 15 Aar. Dette forekommer mig ikke at være ret og billigt; thi saaledes som han tidligere har været ansat og lønnet, havde han efter de Regler, der gjaldt i alt Fald endnu 24 Aar efter hans Ansættelse, en vis Ret til i Overensstemmelse med det almindelige at faa en Understøttelse overensstemmende med Pensionslovens Regler, altsaa den for en Embedsmand fastsatte Pension med Afrunding ned efter. I et enkelt Tilfælde er Pensionen for en Mands Vedkommende bleven beregnet efter samme Konto saaledes, at medens han efter Pensionslovens Regler skulde have 952 Kr. fik han kun 950 Kr. Det er en Regel, der gjaldt den Gang, Manden var i den Stilling, og som han ogsaa kunde kræve bragt i Anvendelse for sit Vedkommende. Senere er han bleven kongelig Embedsmand, og har faaet nogen større Anciennitet for at komme op paa en noget højere Lønning. Naar man nu vil følge den her foreslaaede Vej, vil man komme til at udelade af Betragtning 24 Aars Virksomhed i den samme Stilling, og det forekommer mig ganske ubilligt, særlig naar Hensyn tages til, at det er en Virksomhed, der altsaa faldt mellem hans Alders 31te og 55de Aar. Det er en i alle Henseender veltjent Mand, der altid har udført sit Embede med stor Dygtighed. Det forekommer mig af disse Grunde at være en noget karrig Understøttelse eller Pension, der her foreslaas til ham, og jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Minister og det højtærede Finansudvalg, om der ikke kunde være Anledning til i Betragtning af disse Forhold at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse mellem 2den og 3dje Behandling.

Trier: Det er Ændringsforslaget under Nr. 83 til § 21 og Ændringsforslaget Nr. 220 til § 26, som jeg gerne vilde sige et Par Ord om. Begge Ændringsforslagene vedrøre Spørgsmaalet om Indførelse af Sløjd i Skolerne. Det er ikke om Sagen i dens Almindelighed, jeg vil tale. Det er jo en lang Aarrække, siden denne Sag toges op til Behandling i den paagældende Skolelitteratur, og dens Betydning for Skolen og Opdragelsen er tidligere hævdet gennem de Forhandlinger, der ere førte derom, ligesom ogsaa Sagen praktisk har arbejdet sig frem i saa godt som alle civiliserede Lande, saaledes at de Lande i Europa, der have de seneste Lovgivelser paa Skolens Omraade, ogsaa have optaget dette Fag som obligatorisk